

Salut Josep Maria,

He rebut els teus documents i d'altres d'enviats per un camarada d'Aush que s'ha trobat un català (qui?)...

Tota aquesta qüestió agafa un aire desmesurat que vist de lluny sembla extraordinari. La burgesia (en aquest cas la petita burgesia catalana) reescriu la història i llavors, ja hi som. El més greu és que nosaltres no l'hàgim pogut escriure, fins al final. Fins a les últimes conseqüències.

L'important està en la irresolució de la nostra pròpia història col·lectiva (el MIL i els últims grups antifranquistes).

L'important està en el que es va dir fa temps i que era fals.

L'important està en els silencis de la transició. Els nostres silencis. Els vostres silencis a Barcelona. El dels antics del MIL. La seva retirada de la lluita política revolucionària durant la transició i després. Aquesta retirada certificava un fet evident: només havien estat militants antifranquistes. Havien lluitat sobretot contra la dictadura. Lluny del seu propi discurs ultraesquerrà.

El que es deia al post-scriptum del text d'autodissolució, no ho ha practicat ningú, excepte els tolosans i comptats simpatitzants del MIL i del GARI (Miguel i Cº).

No, jo no sóc un petard... jo vull recordar de què es parla justament.

Lamento que no s'hagi destinat tanta energia a defensar políticament la idea insurreccional i guerrillera. Me'n ric de la icona "Salvador" i estic segur que ell pensaria el mateix. "Ni màrtir ni heroi". La lluita. La nostra classe... La resta, ja n sé... no té gaire importància, al capdavall.

Com ja he dit i repetit, la millor obra sobre el MIL és la de Rosés. És a través seu que ens hem de reapropiar la nostra història política d'aquella època.

Respecte a la història viscuda, cadascú explicarà la seva trajectòria personal com podrà. En Pedrals va començar. Per part meva, jo he treballat en un llibre sobre l'última estada del setembre del 73 a Barcelona. És evident que tenim les nostres visions, els nostres filtres... Individualment, jo tindria tendència a mantenir el moviment guerriller perquè a l'època estava influït pels que m'havien format, els vells de Tolosa (Cri-cri i la Carpe seguien aquesta línia). Però sé que això no és vàlid per a tots, i sobretot per als barcelonins a causa de la línia ultraesquerrana antiautoritària (pel moviment del 68 i no la línia ideològica àcrata).

Respecto els dos principals punts de vista.

Nosaltres, els de Tolosa, no ens fèiem il·lusions respecte a la tonada de la democràcia ni el rol dels militants "més radicals" de les enraoneries protestatàries. "Cadascú és el que fa" i la ruptura crítica dels nostres règims de democràcia per l'elit i d'autoritarisme pel lambda no es materialitza sinó amb actes subversius concrets (el terrorisme d'acte i de paraula, com apareixia al post-scriptum).

En un règim de culs beneïts com l'actual, no veig una productora molt molt comercial encarregar un film rebel per difondre la idea

revolucionària i reivindicar la guerrilla. Seria una sorpresa, oi?

En una època en què es pot fer un film sobre un policia de la dictadura infiltrat a ETA, "El Lobo", i que cap antic combatent antifranquista no ho trobi malament... te n'adones!

Els diners de la burgesia busquen banalitzar ideològicament la dictadura. I quin ha estat el seu rol i el seu silenci durant els anys 60 i 70. Al film es veu un agent secret i un inspector de la BPS debatent sobre la necessitat de la democràcia. El director vivia a Espanya en aquella època? Ens ho hauríem de preguntar.

Per què aquesta mena de ciència-ficció?

Simplement perquè el poli, l'esbirro, el membre de la Falange, el col·laborador... era el seu pare, el seu germà, els seus cosins... la seva família, els seus veïns. I segons ells, els feixistes eren gent normal, bons pares de família que actuaven una mica rudimentàriament, però sempre pel bé d'Espanya.

I per què, doncs, no s'explica la veritat? Simplement perquè llavors ens preguntariem per què no hi ha hagut una veritable depuració durant la transició. No s'ha perseguit ni tan sols molestat cap torturador. Cap detenció. Cap condemna.

Escribano pot entrevistar el jutge de Puig tranquil·lament. Actualment és jubilat. Ja va acabar la carrera començada als consells de guerra... i amb la condemna a mort dels camarades.

A Espanya, la negació històrica és present a tot arreu.

Fa poc a Madrid l'Audiència Nacional espanyola ha condemnat dos bascos a cinquanta anys per haver executat un general de la transició. Qui diu que aquest general no s'havia distingit únicament durant la guerra civil, sinó també després, durant el setge de Leningrad al costat de les tropes nazis? Ningú. Va ordenar molts crims de guerra, assassinats de civils, justícia sumària i tortures... I no sols Franco el va protegir, sinó també la transició i el règim socialista-monarquistade González.

De fet, per viure tranquil·lament a Espanya ara és millor evitar de parlar d'aquestes velles històries, oi?

Aleshores Courtois mostrava inspectors de la BPS esperant el canvi de règim, i ara Hueriga un torturador de la Modelo molt agradable que crida "Abajo

Franco!"... Són els aires dels temps. I aquest temps és infestat pels ossaris amagats dels republicans, pel silenci sobre la resistència del moviment guerriller.

Dir que ja no hi ha dues Espanyes és encara una negació del país dels rojos. Del nostre país. El film "Salvador" és sens subte una visió negativista.

Pot ser? Perquè no n'estic del tot segur... O almenys no és més negativista que tota la vitrina actual de la societat ibèrica.

Fins aviat,
Salutacions roges.

JM